

Лист Прелата (травень 2010)

Прелат заохочує нас цього місяця часто прибігати до Матері Божої, щоб “зростати в близькості до Бога Отця, Бога Сина і Бога Святого Духа”.

29.07.2010

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Ми розпочинаємо цей місяць травень, який Церква особливо присвячує Богородиці, в Марійний

рік, проголошений в Opus Dei. Ми звертаємо наші серця та думки безпосередньо до Пресвятої Діви Марії, Матері Божої і нашої Матері, з подякою за ті незліченні дари, відомі нам і неznані, які ми отримали завдяки її заступництву. Найбільш за все ми переконані в тому, що задля більшої слави своєї Матері Бог хоче обдарувати нас скарбами своєї благодаті саме через неї, Богородицю, завжди тісно з'єднану зі своїм Сином та водночас цілковито залежну від Нього. “Материнське заступництво Марії не заступає унікального та досконалого посередництва Христа”, - говорив Іван Павло II, коментуючи деякі постанови Другого Ватиканського Собору. Навпаки, “далека від того щоб бути перешкодою реалізації унікального Христового посередництва, Марія, натомість, підкреслює його плідність та ефективність.”[1]

Цього місяця ми також будемо особливо дякувати їй за 32 наших братів, яких я буду рукополагати в священики 8 травня в Базиліці Св. Євгена. Просімо нашу Матір за них та за всіх священиків.

Історія християнської духовності повна прикладів материнського заступництва Богородиці за своїх дітей, яким вона допомагала особливою благодаттю.

Найдавніша богородична молитва, *Під Твою милість*, яку часто повторював св. Хосемарія, походить з третього століття. Вона виражає нашу довірливу впевненість: *Під Твою милість прибігаємо, Богородице Діво, молитвами нашими в скорботах не погорди, але від бід захисти нас, Єдина Чиста й Благословенна.*[2]

Всі ми з власного досвіду знаємо, як Марія допомагає нам зростати в єдності з Господом в нашому

житті. Жодне створіння не є вищим за Матір Божу: більше неї тільки Бог. Саме тому будь-яка наша вдячність за її турботу про нас ніколи не буде достатньою, а будь-яка хвала — ніколи не стане гідною тої слави, на яку Вона заслуговує. Св. Хосемарія говорив, посилаючись на християнську традицію: **“Богослов'я минулих століть породило вислів, який підсумовує любов християн до Матері Божої: *de Maria, nunquam satis*, для Марії ніколи не достатньо. Неможливо перебільшити гідність Діви, яка дала свою плоть та кров Другій Особі Пресвятої Трійці.”**[4]

На цьому ґрунтується наша побожність до Богородиці, яка в ці тижні помітно зростає у всьому світі. Крім того, в нас є ще декілька причин віддати особливу хвалу нашій Матері. Я маю на увазі дві річниці, які ми

відзначаємо цього місяця: перше паломництво нашого Отця до Сонсолес в 1935 році та його Дев'ятниця до Гваделупської Божої Матері в 1970 р. Згадуючи ці події з історії Opus Dei, ми з вдячністю розважаємо слова Бенедикта XVI: “З Воплоченням Сина Божого вічність увійшла в час... Христос, Син Бога і Марії, немовби торкнувся часу, і той сповнився від Нього новим дивовижним змістом: він став часом спасіння та благодаті.”[4] Тому, як доходить висновку Папа, нам треба “помістити під знак спасіння все розмаїття подій нашого життя: важливих і незначних, зрозумілих і незбагнених, радісних і сумних, почути заклик Бога, звернений до нас, щоб показати нам ціль, що лежить поза часом: у вічності.”[5]

Згадані мною події ясно показують нам Боже “входження” в історію людства, і зокрема в

історію однієї з частин Церкви —
Opus Dei.

Завтра, 2 травня, виповниться 75 років з того дня, коли в 1935 році св. Хосемарія започаткував традицію травневих паломництв до Матері Божої, яка принесла багато духовних плодів. З тих пір мільйони людей навчилися з теплотою й душевністю проявляти свою синівську любов до нашої Матері. Всі ми цього місяця маємо постаратися запросити багатьох наших друзів супроводжувати нас в цих відвідинах Марії. Ми хочемо дякувати нашій Матері за її турботу про Церкву та про кожного з її дітей.

Регулярне часте звернення до Матері Божої є ознакою того, що душа дихає Христом. Хоча на нашому шляху ми нерідко зазнаємо падінь, бо ніхто в цьому

світі не є досконалим, ми бачимо, що серце кожного, хто наполегливо молиться до нашої Матері, не відкидаючи і простих вивчених в дитинстві молитов, сповнено християнським повітрям. Наша Мати допоможе йому: і сьогодні, і в годину смерті нашої, як ми просимо Її в *Радуйся, Маріє*.

Ми хочемо допомогти багатьом розділити нашу любов до Пресвятої Богородиці. Запрошуючи наших знайомих, друзів, родичів супроводжувати нас в наших травневих паломництвах, ми допомагаємо їм відкрити радість й мир, що наша Мати вливає в серця тих, хто вважає себе її дітьми. Ми хочемо допомогти багатьом жінкам та чоловікам набути звички молитися Розарій кожного дня. Чи здолали ми, розпочинаючи цю розмову, всі наші побоювання

щодо думки інших? Чи наша любов до Марії спонукає нас прагнути кращого для людей?

Цього місяця випадає інша дуже важлива для нас річниця: сорок років подорожі нашого Отця до Мексики до Божої Матері Гвадалупської. Я згадую подив та радість тих, хто був поруч з нашим Отцем, коли 1 травня 1970 року він сказав нам про своє рішення здійснити цю подорож. Він попросив нас негайно розпочати необхідні приготування, і вранці 15 травня він вже прибув до Мексики. Рухомий своєю любов'ю до Церкви, Папи і до всіх душ, він хотів віддати в руки Богородиці усі наміри свого серця. Як він говорив нам: **“Про що просить отець? У ніг нашої Пресвятої Матері, всемогутньої Заступниці, я прошу про мир у світі, про святість Церкви, Справи та**

кожного зі своїх дочок та синів.”[6]

Вже в літаку до Америки ми бачили глибоке зосередження нашого Засновника. Тільки-но ми прибули до Мехіко, незважаючи на те, що була третя година ранку, він побажав негайно піти молитися до Гвадалупської Матері Божої. Це було неможливо, адже в цей час базиліка була зачинена, крім того йому потрібен був певний перепочинок, щоб адаптуватися до високогір'я та зміни часу Як тільки дозволили лікарі, він вирушив до санктуарію у супроводі декількох своїх синів. Це був його перший візит до Мексики. Привітавши нашого Господа у Святих Дарах, він опустився на коліна в санктуарії і залишався поглинений молитвою приблизно півтори години. В цей час храм наповнився дітьми нашого Отця, помічниками та

їхніми друзями, які хотіли з'єднатися в молитві з нашим Засновником.

Поки тривала молитва, о. Педро Каскьяро, настоятель храму, розповів нашому Отцю, що сталося. Оскільки Отець завжди уникав будь-яких “вистав”, він перервав свою молитву перед образом, запитавши чи є спосіб запобігти цій проблемі.

Наступного дня та до завершення усіх дев'яти днів молитви він підіймався на маленький, дещо незручний балкон, який, проте, давав йому можливість, будучи не поміченим знизу, перебувати зовсім близько до образу нашої Матері. Там св. Хосемарія міг довірливо звертатися до Матері Божої Гваделупської, розмовляти з нею в голос, розповідаючи про потреби свого серця. Дякувати Богу, ті з нас, хто супроводжував його туди, мали можливість

занотовувати його слова під час розмов з нашою Матір'ю.

Він молився дуже палкою синівською молитвою, цілковито відданий Божій волі, але водночас наполегливий, як мала довірлива дитина. 17 травня, в перший день дев'ятиденної молитви на балконі, після декількох хвилин особистої споглядальної молитви він запросив нас молитися разом три частини Розарію, з короткою миттю тиші й зосередження після кожної таємниці. На завершення він прочитав декілька абзаців з Євангелія, де наш Господь наполягає на необхідності благальної молитви. Тут я наведу лише декілька слів цієї молитви, яку ви, принаймні частково, вже читали та розважали за іншої нагоди.

“Ісус говорить нам: все, що ми з вірою просимо у молитві,

одержимо. І віри нам не
забракне, адже це Ти, Господи,
даєш її нам. Ця обітниця
беззаперечна й завжди чинна,
тому що його слова, слова
Господа, не минають. Ми тут, від
імені тисяч і тисяч душ ми
прийшли просити, як просить
мала дитина, впевнена, що буде
вислухана. Ми просимо як малі
дити, як маленька родина, і я
хочу, щоб Справа завжди була
дружною родиною, згуртованою
незважаючи на те, що ми
розкидані по всьому світі. Ми
просимо Тебе настійливо,
прибігаючи до заступництва
Твоєї Матері і знаючи, що Ти
вислухаєш нас. Як каже
Євангеліє від Матея: *Iterum dico
vobis quia, si duo ex vobis
consenserint super terram, de
omni re quamcumque petierint fiet
illis a Patro meo qui in caelis est.*
Знов істинно кажу вам: Коли
двоє з вас згодиться на землі

*просити що б там не було, воно
буде дано їм моїм Отцем
Небесним. (Мт 18:19) В єдності з
людьми, що перебувають зараз в
храмі, зі священиком, який
відправляє Святу Месу,
вшановуючи Твою Матір, ми
здіймаємо благальну молитву.
Ми з великою вірою і надією, що
ти вислухаєш нас, молимо Тебе,
як молять Тебе люди з усіх
кінців землі. Це безупинна
молитва людей усіх суспільних
верств, усіх рас, усіх народів.
Їхня молитва є нашою
молитвою; до Тебе, Господи,
через твою Матір ми підносимо
наші постійні благання. Я хочу,
щоб ці слова стали для вас
натхненням відчувати свою
відповідальність не залишати
спілкування з Господом, навіть
коли в час душевної сухості вам
важко говорити з Ним. Хай ми є
слабкими, хай не знаходимо
слів, нашого бажання*

звернутися до Нього достатньо для того, щоб наші прохання здійснилися і ми отримали те, чого потребуємо.”[7]

Замислимося на мить, мої діти, чи єднаємо ми, тепер і завжди, наші молитви з невинною небесною молитвою нашого Отця за Церкву та Справу? Не страшно, якщо часом ми відчуваємо сухість і нам здається, що наше серце не підтримує нас у споглядальній чи усній молитві. Як говорив св. Хосемарія: **“Не турбуйся, кажу тобі ще раз, якщо в тобі немає палкості, якщо тобі важко заглибитись у молитву. Ми як вартові, що виконують свій обов'язок: як вартові, але також як діти. Коли нам треба молитися, але ми не знаємо, що казати - будемо молитися як вартові, але з вірою дітей. Зараз ми просимо Його, хоча б тільки губами, сповнити своє слово; ми**

**просимо, щоб він вислухав нас:
ми вимагаємо з дитячою
настійливістю, звертаємося до
Отця, покладаючись на
обітницю його Сина. Звісно, ми
маємо також звертатися до
нашої Матері, до її
всемогутнього заступництва:
Мати, вислухай нас!”[8]**

Я впевнений, що кожен з нас хоче
молитися або навчитися молитися
з такою ж цілковитою довірою та
відданістю нашій небесній Матері.
Сьогодні, як я багато разів
нагадував вам, ми маємо постійно
молитися за Церкву, за Папу та
тих, хто допомагає йому, за
священиків та за весь Божий люд.
Під час наших травневих
паломництв щиро принесімо ці
наміри до Матері Божої. Нехай,
побачивши вашу любов до
Пресвятої Діви Марії, ваші друзі
почують заклик любити її та
знайти притулок під її покровом.

Наша молитва має бути довірливою, сповненою віри, здатної зрушити гори, як говорив наш Господь. Знов звернімося до слів першої молитви нашого Отця, проказаної вголос перед Матір'ю Божою Гваделупською: *“Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis.* Тому й кажу вам: Усе, чого будете просити у молитві, віруйте, що одержите, - і буде вам так. (Мк11:24) Ці слова — беззастережна істина. Це слова Твого Сина — а Твій Син ніколи не бреше! А від нас - потрібна віра. Маємо віру - саме тому ми прийшли сюди просити! Але водночас ми звертаємось до Тебе: *adauge nobis fidem!* Додай нам віри! (Лк 17:5) Маємо звертатися знов і знов, завжди, як малі діти до своєї матері: Дай! І зараз ми, тут присутні, просимо за кожного і від імені кожного, навіть якщо наше завзяття

замале, і нам важко сказати, чого ми хочемо. *Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur.* Кожний бо, хто просить, одержує; той, хто шукає, знаходить, і тому, хто стукає, відчиняють.

(Лк11:10). І знов Ісус говорить до нас у словах Євангелія від св. Луки. Так ясно, щоб ми ніколи не забули: тому, хто просить, дається. Отже, ми маємо просити далі, ми маємо бути відважними в проханнях, просячи з довірою й наполегливістю. Саме тому ми прийшли сюди, тому ми прагнемо, щоб тривала наша настійлива молитва. Наша небесна Мати, говори від нашого імені, допоможи нам завжди бути наполегливими у молитві!”[9]

Молитва нашого Отця тривала ще багато часу, але я мушу

зупинитися на цьому, мої діти,
адже я не можу не нагадати вам,
що у другий половині місяця ми
святкуватимемо дуже важливі
літургійні урочистості: Вознесіння
Господнє, Зшестя Святого Духа у
П'ятидесятниці і урочистість
Пресвятої Трійці. Якщо ми
звернемося до Матері Божої, вона
допоможе нам, як допомогла
першим Христовим апостолам,
краще приготуватися до свят, щоб
отримати в них більше
благодатних дарів. Я
переконаний, що це сам Господь
забажав, щоб після років її
непомітного й тихого життя вона
була присутня в Сіонській горниці
в час Народженні Церкви, щоб
апостоли могли навчитися від неї
любові до Ісуса та Пресвятої
Трійці.

Останні дні травня дають нам
змогу насолодитися літургійною
урочистістю П'ятидесятниці.

Звернімось до покрову Богородиці,
Матері Церкви та Храму Святого
Духа: це завжди найкращий
спосіб отримати дари й плоди
Утішителя. Як завжди, я прошу
вас принести мої наміри, в яких є
всі ви, нашій Матері, всемогутній
Посередниці й Заступниці, щоб ми
зростали у близькості з Богом
Отцем, Богом Сином і Богом Духом
Святим.

З усією моєю любов'ю
благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Рим, 1 травня 2010

1. Іван Павло II, Богородичний
катехизм під час загальної
аудієнції, 1 жовтня 1997.

2. Літургія Годин, Богородичний
антифон.

3. Св. Хосемарія, стаття “Піларська Діва,” надрукована посмертно в *Libro de Aragón*, Saragossa, 1976.

4. Бенедикт XVI, Проповідь на завершення року, 31 грудня 2009.

5. *Там же*.

6. Св. Хосемарія, жовтень 1970.

7. Св. Хосемарія, Занотоване під час молитви в санктуарії в Гвадалупі, 17 травня 1970.

8. *Там же*.

9. *Там же*